

Jonas Karlson

**NOVI LJUDI
POGREŠNIM
REDOM**

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jonas Karlsson

NYA MÄNNISKOR I FEL ORDNING

Copyright © 2021 Jonas Karlsson

First published by Wahlström & Widstrand, Sweden

Published by arrangement with Nordian Agency AB,
Sweden

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

**NOVI LJUDI
POGREŠNIM
REDOM**

Nepravda	9
Nova ja	17
Krivulja života	54
Čaletova stolica	67
Tri metra Ulice Hurnsgatan	83
Ćutanje	111
Objekat	130
Trutovi	168
Čika Kent	179
Kupovina sreće	186
Soba 2316	215

Nepravda

Frida je došla kasnije. Ja sam već bio tamo. Ispao je prilično veliki prijem. Lena i Hugo su se potrudili najviše što su mogli, a to je bilo prilično mnogo. Angažovali su jednu firmu za katering koja je nekako uspjela da izvede da hrana deluje domaće a da istovremeno zaista ostavlja utisak ekskluzivnosti. Na verandi su bili izloženi zalogajčići i kapei, a unajmljeno osoblje je sipalo ružičasti šampanjac i pritom bilo prilično neprimetno. Svima su usta bila puna vesterbotenskog krema, bajki o uspehu i novih, pomodnih reči. Svi su bili tamo, a pošto je već tako, onda nisu mogli da pozovu samo jedno od nas. I pored toga što smo se nedavno rastali i što je sve i dalje bilo krhko, da tako kažem. Oboje smo ih svako za sebe uveravali da je sve u redu. Da smo prema tome zauzeli jedan zreo stav. Uz to nismo morali baš da sedimo jedno kraj drugog. I sve se razrešilo donekle prirodno kada je Frida javila da zapravo ima zakazan termin kod naprapata,* pa će morati da dođe malo kasnije.

---

* Osoba koja se bavi naprapatijom, ogrankom alternativne medicine koji je usmeren na evaluaciju i tretiranje tegoba vezanih za nervni, mišićni i skeletni sistem. (Prim. prev.)

U početku se sve odvijalo bezbolno. Učtivo smo se pozdravili kada se ona pojavila u jednoj zagasitoružičastoj kreaciji, a ja sam se zapitao da li ju je imala na sebi i kod naprapata, ili je u međuvremenu otišla kući da se presvuče, ili pak nije otišla kući? Možda se presvukla kod njega, možda njih dvoje spavaju zajedno. Delovala je živahno i veselo i rekla je da taj naprapat čuda pravi i da se uvek oseća kao nova žena kada odlazi od njega. „On je magičan“, rekla je. Lena je na to rekla da odmah mora da zapiše njegov broj, a Hugo me je poveo stepenicama naniže da mi pokaže novi vinski podrum i dozvoli mi da izaberem vino. Davali su sve od sebe da nas oboje oraspolože i da pomognu da sve ide glatko koliko je god to moguće.

Došlo je vreme i da posedamo za sto. Frida se smestila na stolicu pored Lene, nešto dalje od mene, ali ipak ne na drugom kraju velikog stola od poliranog betona pod raskošnim kristalnim lusterom koji je visio sa tavanice. Druženje se odvijalo normalno. Sve je delovalo potpuno prirodno. Ja sam možda bio malo tiši nego obično, a Frida je govorila glasno i usiljeno i nespretno je prekidala ljude, ali je osim toga sve bilo kao i na svakoj drugoj večeri. Neko sa strane ne bi primetio ništa čudno, već bi video samo prijatan prijem među dobro raspoloženim prijateljima. Mogla je to biti naša prva zajednička zabava na kojoj nismo par, a koju smo uspeli da preguramo na pristojan način. Mogla je da postavi jedan novi standard. Što se na izvestan način i jeste dogodilo.

Jer Frida je odmah posle ponoći počela da pije sve više onog slatkog likera koji je Hugo specijalno uvezao iz Portugalije preko neke firme specijalizovane za iberijska

---

desertna vina. Klatila se iz sobe u sobu, počela da galami, nesigurna na nogama, i negde oko jedan ujutru približili smo se onoj tački kada će nas klopka uhvatiti u svoje čeljusti. Klopka koju svi nedavno rastavljeni parovi postavljaju jedno drugom. Jedino je originalan bio Fridin napad.

Sasvim iznebuha, tresnula je čašicom likera o sto i počela da me optužuje za ovo i ono što se dogodilo u toku večeri. Podigla je ruku i počela da nabraja moje prestupe na prste koje je savijala jedan po jedan. Odnosio sam se prema njoj kao da je nevidljiva. Nisam se lepo pozdravio kada je stigla. Ili je barem nisam pogledao u oči. Odmah sam nekud odjurio sa Hugom. Razgovarao sam samo sa drugima. Rugao sam se njenim šalama, prevrtao sam očima kada nešto kaže. Ignorisaó sam njene teme za razgovor, i – morala je da pređe na prste druge ruke – ćutao sam onda kada je zatražila potvrdu za argument koji je iznela i koji je doduše možda bilo pomalo klimav, ali trebalo je da razumem kako je rizikovala i iskoračila iz svoje zone komfora, jer je želela da se razvija i postane nova osoba. To je predstavljalo deo njenog rada na sebi, tako je rekla, i trebalo je da ja to uvidim i podržim je, ili se barem potrudim da je ne razumem pogrešno, ali sada je uvidela da je sve to deo moje „hladne prirode“ koja me sprečava da se povežem sa drugima.

„Pokušavaš da me izopštiš!“, zauralala je. „Izopštavaš me!“

Bila je nesigurna na nogama, a glas joj je prešao u falset.

„Frida“, prošaputala je Minu, polažući ruku na njenu podlakticu u pokušaju da je smiri.

Otrgla se i nastavila da viče, dok sam ja samo stajao tu i primao sve. Trudio se da budem što je moguće pribraniji. Naposletku je uzela čašu i pljusnula mi ostatak likera u lice.

Nije tu bilo mnogo, ali ipak dovoljno da me nakvasi. Kada sam protresao glavom, kapljice su mi poletele sa kose.

„E sad je bilo dosta!“, oglasila se Lena. „Frida, vreme je da kreneš kući!“

Za trenutak se čitava zabava zaustavila. Svi su pogledali u nas dvoje. Činilo mi se kao da smo zamrznuli taj trenutak na nekoliko sekundi, kako bi svi prisutni dobili priliku da ga dobro upamte. Kako bi svako od njih imao vremena da na miru razmatra koliko loše stvari stoje. Frida je naposletku pokupila svoje stvari, izašla u hodnik i zalupila vrata za sobom.

„Ona nije baš čista u glavi“, rekla je Meri, dodajući mi salvetu da obrišem lice. „Cele večeri se ponašala blesavo.“

„To nije bilo okej“, rekla je Lena, pošto je prišla sa krpom i pomogla mi da obrišem odeću. „Stvarno nije. Hoćeš li da promeniš košulju? Hugo sigurno može da ti pozajmi neku.“

„Naravno“, brzo je dodao Hugo. „Hajde sa mnom gore da ti nešto pronađemo.“

Krenuo sam za njim stepenicama do njihove spavaće sobe, gde je Hugo pronašao izvestan broj belih pamučnih majica bez ikakve oznake. Dodao ih je meni. Ja sam skinuo košulju i navukao majicu preko glave. Bila je mekana, lepa i delovala je skupo.

„Jebiga“, rekao je. „Nisam znao da je baš potpuno luda.“

„Ljubazno od tebe što si mi ovo pozajmio“, odvratio sam mu.

„Nema na čemu“, rekao je Hugo.

Kada smo ponovo sišli, svi su se već bili premestili u prostranu dnevnu sobu. U kaminu je pucketala vatra. Lena

mi je pokazala na fotelju u koju sam mogao da sednem, pa su se svi okupili oko nje da me podrže i uteše.

Govorili su mi da je histerična i da se ne potresam zbog onoga. Da je samo bila pijana i da je bilo baš nepravdedno od nje da govori onakve stvari za mene. Baš je bilo neprijatno, govorili su. Na kraju krajeva, svi su oni bili prisutni te večeri, i ništa od toga što je rekla nije tačno.

„Izmišljotine, projekcije“, rekla je Nur. „To je klasika. Učitava gomilu drugih stvari u tvoje ponašanje. A verovatno se većina toga zapravo nalazi u njoj samoj.“

Govorili su da sam ja, s druge strane, bio veoma ljubazan i učtiv, i stvarno sam se naprezao da se ponašam ljubazno i korektno, iako smo se upravo rastali, i zapravo sam imao sva prava da pokažem pomalo odbojan stav prema njoj ako to želim. To ne bi bilo ni najmanje čudno. Poneo sam se zaista primerno. Ona je bila histerična i ogorčena i nije mogla da prihvati da sam ja nastavio dalje i da je naša veza završena i sada samo želi da zapodene svađu, a zar to uostalom i nije dokaz za to da sam ispravno postupio kada sam okončao tu vezu? Sledeći put je neće pozvati, u to mogu biti siguran. Oni su svi moji prijatelji i nameravaju da me podrže, *šta god da se desi*.

Dugo smo sedeli i razgovarali o vezama i osobama. O tome kako se ljudi menjaju i ne menjaju. Kako se stvari kreću u krugovima i ciklusima i ponavljaju se iz godine u godinu i kako se za neke ljude može ispostaviti da su potpuno drugačiji nego što si u prvi mah pomislio za njih. Vatra je pucketala, a ja sam se osećao opijeno na jedan prilično ugodan i uspavljujući način. Kao da je uz to bilo i dodatno prijatno sedeti tu u veoma skupoj majici pošto se sve smirilo, okružen ljudima koji me proglašavaju za

veoma dobru osobu. Osetio sam se voljeno i hvaljeno. Postojala je samo jedna sitnica. Jedna jedina sitnica koja me je grizla.

Ja sam uradio sve to za šta me je optuživala.

Frida je bila u pravu. Po svim tačkama. Ignoriseo sam je. I to prilično temeljno.

Svesno sam se pozdravio na krut i bezličan način, ali pazeći da ne pređem granicu posle koje bi me neko mogao doživeti kao hladnog. I mada me je Hugo poveo sa sobom u podrum, ja sam ga podstakao na tu ideju. To mi je pružilo priliku da manifestujem naše čvrsto utemeljeno drugarstvo. Zapravo je pokazala veoma dobru sposobnost zapažanja time što je to primetila. Uz to se i setila svega toga dok me je grdila. Izuzetno, imajući u vidu koliko je popila.

Rugao sam se njenim šalama, mada sasvim suptilno. Pazio sam da promenim temu baš onda kada sam znao da se približava poenti. Uz to sam i te kako namerno pogrešno shvatao njene pokušaje da saopšti neko tamo mišljenje u vezi sa zdravstvom. Poslužio sam se izvesnim brojem jednostavnih, prodornih argumenata za koje sam znao da ih je teško osporiti bez dugih izlaganja. Pojednostavio sam komplikovanu temu koja je možda mogla biti zanimljiva za istinsku raspravu.

Najgore je bilo to što sam tačno znao kada da pustim tišinu da govori. Znao sam to zbog toga što sam joj nekada davno lično govorio kako bi trebalo malo da iskorači iz svojih ustaljenih tokova razmišljanja i ponekad se upusti u rasprave umesto da uvek igra „na sigurno“.

Ponela se hrabro, a ja sam je sasekao.

Nije to bilo svesno. Ništa od toga nije bilo smišljeno unapred. Jednostavno se desilo. Pa ipak: ja sam to uradio.

Otišao sam sa zabave svestan toga da istina nikada nije bila manje važna i da se svime može manipulirati uz pomoć ljubaznosti.

Znao sam i to da pominjanje moje „hladne prirode“ nije bez osnova, iako je taj izraz bio beznadežno blesav, i predstavljao je možda njen najslabiji argument te večeri. Pa ipak, uvideo sam da mi izvesna intelektualizacija i distanciranje zaista stoje na putu pri susretu sa drugim ljudima i okolnim svetom. Možda je u pitanju odbrambeni mehanizam. Od čega? Shvatao sam da to igra izvesnu ulogu i u odnosu prema mom starijem bratu, koji je sigurno doživljavao otprilike isto to što i Frida. Trebalo bi da poradim na tome. Možda bi bilo dobro za mene? Možda bi mi čak i obogatilo život?

Dok sam se te večeri peške vraćao kući kroz gustu kasnoletnju maglu, razmišljao sam o našim prijateljima i o tome zbog čega su se svi svrstali na moju stranu. Zašto niko nije podržao Fridu? Kako je moguće da nikom nije ni palo na pamet da bi stvari mogle stajati i drugačije, a ne samo onako kako je delovalo u tom konkretnom trenutku?

Zato što je tako bilo najjednostavnije? Zato što sam ja bio trezniji? Zato što su oni pre svega moji prijatelji?

Znao sam i to da nikada ne bih mogao da otvorim ta vrata. Čak ni pred Fridom. To bi mi uzdrimalo svet na način koji se ne bi mogao poništiti. To bi nas oboje učinilo potpuno novim osobama. Jedva da sam se usuđivao da to i pomislim.

Kroz nekoliko sati će sve ovo biti zaboravljeno. Sutra se ni ja neću sećati šta se zapravo dogodilo te večeri. Probudiću se i pridružiću se najšire prihvaćenom pogledu na istoriju.

Frida se sigurno takođe vratila sa zabave peške, pritom proklinjući sebe zbog toga što je previše burno reagovala i tako izgubila kontrolu. Ona je najverovatnije bila uverena u to da je svašta umislila i da je preterala kada se ustremila na mene. Kada bih je pozvao telefonom, izvinila bi mi se. To se već dugo spremalo u njoj. A sada je to ostavila iza sebe.

Ali dok sam koračao tuda po ravnom asfaltu pod sjajem uličnih svetiljki, sa svim onim blistavim urbanim terencima parkiranim uz velika dvorišta sa uredno očišanim travnjacima i kapijama od kovanog gvožđa, sinulo mi je da je taj moj izbor da se ne sećam svih delova događaja donekle suzio moju stvarnost. Kao da sam naslućivao nešto više. Jedan alternativan svet koji leži tamo, u mom domašaju. Mogao bih da ispružim ruku i dodirnem ga. Priznam ga. On i dalje postoji.

Nova ja

5.27

I dalje je mračno, rano je jutro 22. novembra, i ja odlučujem da odem sa perona. Sedam na jednu od drvenih klupa u sali za odlaske, malo udesno od sredine, gde je neko velikim slovima urezao VIKTORI. U prvi mah pomislim kako je to pogrešno napisana reč *Victory*,* ali onda uviđam da bi isto tako moglo da bude skraćeno ime *Viktorija*, što na neki način deluje smislenije. Neko je sedeo tu zaljubljen, on ili ona, i urezivao ime ključem ili nožem, ili možda makazicama, pa su ga možda uhvatili na delu i nikada nije stigao da dovrši svoju poruku.

Na drugi kraj klupe seda mlad čovek u izgužvanom sakou. Baš kraj slova „RI“. Isprobava nekoliko položaja za sedenje, ali ne uspeva zaista da se smesti. Nagnut napred, podlaktica naslonjenih na butine, zavaljen unazad, nogu pravih kao motke. Posle nekog vremena se okreće

---

* Engl.: *Victory* – pobeda. (Prim. prev.)

ka meni. Oseća se na kafu i nikotin. Pita me da li imam vatre. Odgovaram mu da ovde verovatno ne sme da puši, ali može od mene da dobije duvan za žvakanje. Pristaje. Uzimam tašnu i pronalazim kutijicu „keč vajt minija“.

„Super“, kaže on, pa me pita da li nekog čekam.

„Ne“, odgovaram. „Propustila sam voz.“

„Kuda ste krenuli?“, pita on.

„U Pariz“, kažem ja.

„E, jebiga“, kaže on.

On pažljivo trpa dozu duvana pod usnu služeći se obe-
ma rukama, malo se mršti. Verovatno nije baš navikao
na to.

Golubovi poniru sa krova i zobaju nešto sa sjajnog
poda. Gegaju se tamo-amo, sasvim blizu nas. Sa izvesnom
elegancijom, gotovo oholo, naizgled ravnodušni prema
našem prisustvu.

Dok sedimo tu, on ničim izazvan počinje da priča o pro-
blemu sa izvesnom isplatom na koju čeka. Obavio je veliki
posao na nekom gradilištu, kaže mi, ali kompanija mu i
dalje nije platila, a kada je pitao da bi se obavestio zbog
čega, saznao je da je broj ukinut, a kompanija više ne po-
stoji. Već nekoliko nedelja traži odgovorne, ali niko od
njih mu se nije javio na telefon. Trenutno nema nikakav
posao, i taj novac bi mu baš dobro došao. Ne putuje on
nikud, kaže mi, samo ne može da spava, a tada obično ode
u šetnju, i tako je završio ovde.

Ja pomislim kako mi ne izgleda kao građevinski radnik,
ali s druge strane, kako uopšte građevinski radnik treba
da izgleda?

„I, kada kreće sledeći voz za Pariz?“, pita me.

„Ne znam“, odgovaram.

„Šta ćete u Parizu?“, želi da zna.

„Moj muž tamo ima malu firmu. Trguje kašmirom“, govorim mu.

„Kašmirom?“, ponavlja on.

„Tkaninom“, kažem. „Veoma je meka. Neodoljiva.“
On klima glavom.

„Je l' mu ide dobro?“, pita zatim.

„Veoma dobro“, odgovaram mu. „Ljudi su prosto ljudi za tim. Kad jednom počnete sa kašmirom, više ne želite ništa drugo na sebi.“

„Stvarno?“, čudi se on.

„Stvarno. Razume se, skup je. Ali ako ga čuvate, dugo traje. Vredi para.“

Vidim kako petlja jezikom po ustima da bi bolje namestio duvan.

„Mada se toliko duga razdvojenost odražava na našu vezu“, kažem ja.

„Mora biti da je tako“, kaže on.

„A sada na društvenim mrežama vidim da je dao jedan kaput svojoj asistentkinji.“

On ponovo klima glavom i pritom deluje pomalo nesigurno, kao da ne zna šta bi rekao.

„Ona je veoma mlada“, nastavljam.

„Shvatam“, kaže on. „Lepa?“

Na to ne odgovaram ništa. Samo sedimo tamo ćutke jedno kraj drugog.

„Tako dakle“, kaže on, pa se osvrće oko sebe.

Ustaje i pljuje duvan u korpu za otpatke. Iz usta mu se proteže duga nit pljuvačke, koju on zatim stojeći tako neko vreme pokušava da otrese.

„Onda, srećno sa putovanjem“, kaže mi. „I sa... onim drugim.“

„Hvala“, kažem mu ja i pružam ruku. „Srećno sa kompanijom. Nadam se da ćete dobiti vaš novac.“

„Kako se zovete?“, pita me on.

„Viktorija“, kažem ja. „Viktorija Dal.“

On klima glavom.

„Gusten“, kaže.

Rukujemo se, a on pre nego što se rastanemo pravi prstima znak V. Možda to treba da znači *Samo lagano* ili *Mir*. Možda *Viktori*?

Izlazim na ulicu. Sasvim je pusto. Ako ne računamo nekoliko taksija, nema znakova života. Silazim do obale, pa zatim poduže šetam niz kej. Hodam i hodam, i dugo ne znam kuda sam se uputila, ali naposletku uviđam da sam krenula ka svom stanu. No dobro, razmišljam. Ne moram danas nikud da putujem. S vremenom putovanje može postati aktuelno jer to nalaže nova situacija. Zato što nova osoba to želi. A u međuvremenu ću biti slobodna da izaberem šta god želim.

Sada je 5.47.

Ja sam ono što želim da budem.

Mogu da budem ko god hoću.

Ali moj muž nema nikakvu firmu u Parizu. Ja čak i nemam muža. I ne znam ništa o kašmiru. I definitivno se ne zovem Viktorija. I ne prezivam se Dal.

6.39

I dalje je mrak dok guram ključ u bravu svog stana. Mrak je, i nema drugih zvukova osim neprekidnog brujanja saobraćaja u daljini, slabašnog kuckanja iz radijatora i

---

ponekog praska iz frižidera. Skidam cipele i kačim kaput na čiviluk u predsoblju.

Osećam se kao da sam doživela neuspeh, iako ne umem tačno da kažem u čemu se taj neuspeh sastoji. U mojoj nameri nije bilo nikakvih jasnih odluka osim te da sam želela da počnem iznova. A kako bi taj novi start trebalo da izgleda, to je i dalje skriveno tamom.

Čemu li sam se nadala? Nekom znaku?

Jesam li mislila da je promena sadržana u samom putovanju? Činjenici da ću otići, i u fizičkoj razdaljini koju će to doneti? Sada uviđam da bih i dalje bila ista osoba. Samo u novom okruženju. Promena koju ja planiram podrazumeva nešto mnogo obuhvatnije.

Ta stvar sa izmišljanjem novih identiteta u susretu sa ljudima nije sadržala neku ozbiljnu nameru. Bilo je to samo nešto čemu sam se posvetila u poslednjih pola godine. Igra. Fantazija. Način da isprobam kako bi mi se dopalo da budem neko drugi i šta bi mi eventualno moglo odgovarati.

Naravno, to ne predstavlja nikakvu razliku neznancima koje susrećem.

Jednom sam rekla da sam profesorka pevanja i da se zovem Ivona. Drugi put sam bila fizioterapeutkinja povezana sa juniorskom hokejaškom reprezentacijom. Treći put homeopata što radi sa toplim kamenjem. Prešlo mi je u naviku. Identiteti su mi samo promicali pred očima. Kao snežne pahulje.

6.43

Smestila sam se na stolicu usred stana. Soba je prilično ogoljena. Barem ako se upoređi sa onim kakva je bila pre.

Ne znam šta bi se čisto objektivno moglo smatrati ogo-
ljenom sobom. Pre je u svakom slučaju ovde bilo mnogo
više stvari. Sada ih više nema. Veći deo nameštaja sam
prodala prilično jeftino na internetu.

Podvlačim noge ispod sebe na stolici. Umorna sam.
Trebalo bi da spavam. Ne mogu da spavam.

Ima skoro tačno godinu dana otkako se prvi put pojavila
ova zamisao o novom rođenju.

U početku je predstavljalo šalu. Zatim dar.

Ili kao da mi je neko rekao: Evo, pogledaj šta si odu-
vek imala.

Ideja je došla posle jednog dužeg perioda u kom nisam
bila u stanju ničemu da se posvetim. Jedva da sam mogla
i da mislim. Pretvorila sam se u nepomično, beživotno
stvorenje sa viškom tela. Ili tačnije rečeno, postala sam
svesna svog tela na jedan potpuno novi način. Svoje te-
žine. Svojih mirisa. Onaj lak, eteričan osećaj da samo
postojim, zaboravljam na sadašnjost i puštam da svet oko
mene iščezne nikada mi nije dolazio. Činilo mi se kao da
je moja vazdušasta duša primorana na to da obavlja samo
telesne funkcije. Izgubila sam sposobnost da skačem sa
jedne na drugu misao i bila sam u stanju samo da plivam
okolo u jednom te istom nezdravom prežvakavanju de-
struktivnih misli.

Tada mi je sinulo da potpuno iste stvari koje su pret-
hodne nedelje u meni budile neodoljivu želju – pomisao
na šetnju, odlazak u pozorište, ispijanje čaše vina, hodanje
onim lepim putem do posla, čitanje neke dobre knjige ili
već i sama mogućnost da slušam Baha – sada odjednom
nemaju nikakvog značaja.

Čak mi je i pomisao na to da otputujem delovala nemaštovito. Čitava ideja bitisanja činila mi se pre svega napornom i zamornom.

Ni oni najjednostavniji trenuci nisu mi kao inače pružali osećaj blage sreće. Kao onda kada ne odem u krevet iako sam mrtva umorna. Kada sedim u fotelji i svaki čas zadremam, umorna toliko da ne znam ni kako se zovem. I osećam sreću u uverenju da mogu da odem na spavanje kad god poželim, da nemam obaveza i mogu da se naspavam sledećeg dana. Kada se održavam budnom i čitam ili slušam muziku samo zato da bih isisala i poslednji užitak iz te spoznaje. Tog obećanja. Čak ni u tome nisam mogla da uživam. Kao da mi je čitava egzistencija postala kontaminirana.

Bila sam u ropstvu. A porobila su me moja spoljna i unutrašnja pravila.

S vremenom se pokazalo da ono što jesam ima sve manje veze sa onim što postoji u meni. Pretvorila sam se u nekog ko prilagođava svoje ponašanje i odgovore, pa čak i svoja razmišljanja, onome što po svoj prilici odgovara drugima. A možda iznad svega „drugome“ unutar sebe.

Jednog dana sam uvidela da sam osoba koja mi se ne dopada baš naročito.

Želela sam da postanem neko drugi. A misao koja mi je sinula tog dana glasila je: Zašto da ne?

6.45

Što je najčudnije, osećam se kao da sam na putu da nadmudrim sistem. Iako radim samo ono što je svakom

slobodno da čini svakog dana u godini. Pronalazim sebi drugi život. Novi.

Ovaj uvid mi je došao brzinom koja se naglo povećavala. Kao da je neko udario u zvono koje je zatim udarilo u još jedno zvono, pa je na kraju udaralo stotinu zvona koja su objavljivala zaglušujuće beznađe i oskudicu u kojima sam živela. Ograničenost mog tadašnjeg života iznenada je postala kristalno jasna i zaslepljujuća.

Ja sam slobodna osoba u slobodnoj zemlji gde postoji mogućnost izbora. Kakav je neverovatan gubitak, pre svega za mene lično, ali i za čoveka kao vrstu, ako se ograničim isključivo na prvu ličnost koja se, eto, uklapa u društvo. Zbog čega bih se dobrovoljno svodila baš na nju?

Ljudi samostalno biraju da čitav život ostanu u jednoj istoj ličnosti. Proživljavaju svoje dane kao zatočnici u istovetnoj odeći. Puštaju da ih ona oblikuje i postaju samo još bezobličnija verzija svog mlađeg ja.

Istog trenutka kada sam uspela da stresem sa sebe strah i svoja unapred oblikovana mišljenja, ta mogućnost se jasno našla preda mnom. Odjednom je sve bilo drugačije. Jasno sam to videla. To je bilo istovremeno uzbudljivo i krajnje zastrašujuće. Doživela sam neku vrstu euforije koja me je istovremeno potpuno iscrpla. Kao da me je zadesio iznenadan trenutak genijalnosti ili izliv krvi u mozak koji je potrajao samo jednu sekundu.

6.49

Moje staro ja nije bilo neobičnije od nekog drugog. Pre će biti da je obrnuto. Bila sam jedna iz mnoštva.